

Sygn. akt I ACa 565/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Bogusław Suter (spr.)
Sędziowie	:	SSA Elżbieta Kuczyńska SSO del. Tomasz Deptuła
Protokolant	:	U. W.

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2017 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)w G.

przeciwko **R. C. (1) i R. C. (2)**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 31 marca 2017 r. sygn. akt I C 419/16

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 8100 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

B. S. E. T. D.

Sygn. akt I A Ca 565/17

UZASADNIENIE

Powódka(...)z siedzibą w G. wniosła przeciwko pozwanym, R. C. (2) i R. C. (1) pozew o zapłatę kwoty 195.946,57 franków szwajcarskich z odsetkami liczonymi od kwoty 192.903,52 franków szwajcarskich wynoszącymi 10,98% w skali roku od dnia 24 maja 2016 r. do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, że Bank nie może domagać się odsetek za opóźnienie przekraczających wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie. Ponadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 10 lipca 2008 r. pomiędzy (...) z/s w G. (obecnie (...)z/s w G.), a pozwanymi została zawarta umowa kredytu Nr (...). Na mocy tej umowy strona powoda udzieliła kredytu w wysokości 443.306 zł 60 gr indeksowanego kursem (...). Kwota ta została przez pozwaną pobrana. W dniu 31 października 2013 r. aneksem do umowy zrestrukturyzowano zobowiązanie wynikające z ww. kredytu. Z uwagi na niedochowanie przez pozwaną warunków umowy, Bank w dniu 18 stycznia 2016 r. wypowiedział umowę i wezwał do zapłaty należności w terminie 30 dni od daty otrzymania wypowiedzenia.

Pozwani wnosili o oddalenie powództwa w całości wskazując, że umowa nosi cechy nieważności z uwagi na zawarte w niej klauzule abuzywne. Podnosili ponadto, że kwota kredytu została wyliczona w polskich złotych i w takim samej walucie powódka winna domagać się zwrotu kredytu.

Wyrokiem z dnia 31 marca 2017 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie oddalił powództwo.

Sąd ten ustalił, że w dniu 9 lipca 2008 r. została sporządzona pomiędzy(...)z/s w G., a R. C. (2) i R. C. (1) umowa kredytu nr (...) na pokrycie części kosztów zakupu nieruchomości mieszkalnej.

Zgodnie z § 1 ust. 1 umowy Bank udzielił pozwanym kredytu w kwocie 443.306 zł 60 gr indeksowanego kursem (...) (frank szwajcarski). Całkowity koszt kredytu na dzień sporządzenia umowy wynosił 288.113 zł 54 gr, a rzeczywista stopa oprocentowywania 3,801%. Wpłata kwoty kredytu w złotych polskich miała zostać dokonana przelewem na wskazany numer rachunku bankowego prowadzonego w kraju. Wpłacona kwota miała być przeliczana na walutę, do której indeksowany był kredyt, zgodnie z tabelą kursów kupna/sprzedaży dla kredytów hipotecznych udzielonych przez(...), obowiązującą w dniu dokonania wypłaty przez Bank.

Raty miały być płatne w złotych polskich. Spłata kredytu miała nastąpić wraz z odsetkami w 360 równych ratach kapitałowo-odsetkowych, zgodnie z harmonogramem spłat. Rozliczenie każdej wpłaty dokonywanej przez kredytobiorców miało następować z datą wpływu środków do Banku, według kursu sprzedaży waluty, do której indeksowany jest kredyt, zgodnie z tabelą kursów kupna/sprzedaży dla kredytów hipotecznych obowiązującą w dniu wpływ środków do Banku.

Zgodnie z § 17 dotyczącym tabeli kursów kupna/sprzedaży, do rozliczenia transakcji wypłat i spłat kredytu stosowane były odpowiednio kursy kupna/sprzedaży dla kredytów hipotecznych udzielonych przez (...) walut zawartych w ofercie Banku obowiązujące w dniu dokonania transakcji.

Zgodnie z § 18 w razie stwierdzenia przez Bank, że warunki udzielenia Kredytu zostały naruszone lub istnieje zagrożenie terminowej spłaty Kredytu, Bank może żądać dodatkowego zabezpieczenia spłaty kredytu lub wypowiedzieć umowę w całości lub w części. Warunki kredytu zostają naruszone, jeżeli kredytobiorca nie wykonuje zobowiązań wobec Banku albo, jeżeli oświadczenia i zobowiązania złożone przez kredytobiorców są niezgodne z rzeczywistym stanem lub, jeżeli kredytobiorca w inny sposób narusza postanowienia umowy. Okres wypowiedzenia wynosi 30 dni. Jeżeli Bank wypowie umowę po wypłaceniu kredytu w całości lub w części, wówczas po upływie okresu wypowiedzenia umowy kredytobiorca zobowiązany jest do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi Bankowi za okres korzystania z kredytu i do zapłaty wszelkich innych wymagalnych już należności wobec Banku.

Kwota kredytu została pozwanym wypłacona.

W dniu 31 grudnia 2009 r. w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. nastąpiło połączenie poprzez przeniesienie całego majątku (...) na (...)

W dniu 31 października 2013 r. między stronami został zawarty aneks do pierwotnej umowy. Strony postanowiły zrestrukturyzować zobowiązanie wynikające z kredytu poprzez:

a) dodatnie do salda kapitału kredytu kwoty w złotych polskich, stanowiącej równowartość 131,06 CHF, która to kwota stanowi sumę odsetek umownych naliczonych do dnia 17 października 2013 r.,

b) dodanie do salda kapitału kredytu kwoty w złotych polskich stanowiącej równowartość 2,84 CHF, która to kwota stanowi sumę odsetek za zwłokę naliczonych do dnia 30 października 2013 r.

c) zmianę sposobu spłaty rat kredytowych, polegającą na spłacie w miesiącach od listopada 2013 r. do października 2014 r. wyłącznie odsetek od naliczanych rat kredytowych z zastrzeżeniem punkt „d” i „e” (rata odsetkowa),

d) obok odsetek od rat kredytu, o których mowa w punkcie „c” kredytobiorca obowiązany jest uiszczać opłaty i prowizje związane z zaciągniętym kredytem zgodnie z tabelą opłat i prowizji oraz ubezpieczenia wynikające z umowy kredytu,

e) wysokości raty, o której mowa w pkt „c” zależna jest od obowiązującego indeksu L3, o których mowa w § 8 umowy kredytu i może ulegać zmianie w trakcie obowiązywania aneksu w przypadku zmiany indeksu L3.

Po upływie okresu na jaki Bank zrestrukturyzował zobowiązanie, spłata rata kapitałowo-odsetkowych miała następować zgodnie z treścią umowy, zgodnie z nowym harmonogramem spłat.

Pismem z dnia 18 stycznia 2016 r. Bank wypowiedział umowę kredytu w całości i wezwał pozwanych do zapłaty. W piśmie Bank wskazał, że podstawą wypowiedzenia jest niedotrzymania terminów zapłaty. Wezwał pozwanych do zapłaty w terminie 30 dni od otrzymania wezwania. Wezwanie opiewało na następujące kwoty:

a) kapitału kredytu w wysokości 194.372,30 CHF,

b) odsetek zaległych w wysokości 28,85 CHF,

c) odsetek za opóźnienie w wysokości 58,24 CHF,

d) opłat i prowizji w wysokości 16 CHF, łącznie 194.475,39 CHF.

W oparciu o powyższe ustalenia sąd I instancji doszedł do wniosku, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy wskazał, że pomiędzy stronami bezsporny był fakt zawarcia umowy kredytu indeksowanego we frankach szwajcarskich. Dalej sąd ten, odwołując się do wypowiedzi Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Rzecznika Finansowego oraz orzecznictwa sądów powszechnych jak i Sądu Najwyższego przytoczył funkcjonującą w obrocie definicję kredytu indeksowanego. Odnosząc powyższe do umowy zawartej przez strony skonkludował, że zawarta przez strony w dniu 10 lipca 2008 r. umowa kredytu jest właśnie umową kredytu indeksowanego. W wykonaniu umowy bank wydaje (udostępnia) kredytobiorcy określoną sumę kredytową w złotych, przy czym jej wysokość jest określana (indeksowana) według kursu danej waluty w dniu wydania. Chodzi o indeksowanie do waluty obcej po cenie kupna (§ 7 ust. 2 umowy). Ustalenie takie następuje też w celu określenia wysokości rat kredytowych, do których kredytobiorca będzie zobowiązany w okresie trwania stosunku kredytowego. Raty płatne są w złotych polskich, przy czym rozliczenie każdej wpłaty następowało po kursie sprzedaży waluty, do której indeksowany jest kredyt, podany w tabeli kursów kupna/sprzedaży dla kredytów hipotecznych udzielanych przez(...), obowiązujący w dniu wpływu środków do Banku.

Sąd Okręgowy następnie przypomniał, że zgodnie z art. 69 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tj. Dz. U. z 2015 r. poz. 128) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Przenosząc następnie powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, sąd I instancji uznał, że zawarta przez strony umowa kredytu była umową, w której Bank wypłacił umówioną kwotę w złotych polskich, co wprost wynika z

umowy (§ 7 ust. 2), przy czym kwota ta została przeliczona na walutę, do której indeksowany był kredyt. Bank wydał kredytobiorcom sumę kredytu w złotych polskich. Spłata kredytu następowała ratami płatnymi w złotych polskich, przy czym rozliczenie każdej wpłaty następowała według kursu sprzedaży waluty do której indeksowany był kredyt (§ 10 ust. 2 i 8). Innymi słowy wypłata i spłata kredytu następowała w złotych.

Dalej Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z art. 353¹ k.c., strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiał się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Przepis ten wpływający na zakres stosunków umownych, zawiera istotne zastrzeżenie, a mianowicie, iż stosunek prawny nie może się sprzeciwiać naturze tego stosunku, jak również ustawie.

Zgodnie z definicją umowy kredytu, bank zobowiązuje się do udzielenia kredytu, a potem uprawniony jest do uzyskania spłaty. Z drugiej strony kredytobiorca ma prawa domagać się od banku wypłaty kredytu, a potem bank obciąża go obowiązkiem zwrotu. Z ekonomicznego punktu widzenia kredyt określony jest jako stosunek łączący bank z kredytobiorcą, na podstawie którego bank dostarcza kredytobiorcy określoną kwotę środków pieniężnych, a kredytobiorca zobowiązuje się do jej zwrotu wraz wynagrodzeniem banku w postaci odsetek i prowizji (tak R. W. Kaszubski, A. Tupaj-Cholewa, [w]: Prawo bankowe. Komentarz, pod red. H. Gronkiewicz-Waltz, Warszawa 2013).

Powyższe okoliczności w ocenie Sądu Okręgowego prowadzą do wniosku, iż uznać należy, że kredytobiorca zobowiązany jest do zwrotu ściśle określonej kwoty środków pieniężnych, którą wyznacza kwota kapitału udostępnionego i wykorzystanego przez kredytobiorcę. Zatem jeśli kwota kredytu jest wyrażona w złotych, a tak jest w niniejszej sprawie, to zgodnie z art. 358¹ § 1 k.c., spełnienie świadczenia w tym zakresie powinno nastąpić przez zapłatę sumy nominalnej w złotych polskich. Jeśli zaś kwota wyrażona będzie w innej walucie obcej, to zgodnie z art. 358¹ § 1 k.c., spełnienie świadczenia w tym zakresie wino nastąpić przez zapłatę sumy nominalnej w tejże walucie obcej. Przyjmuje się bowiem, że zasada nominalizmu odnosi się także do świadczeń, które zostały wyrażone w walucie obcej (np. E. Gniewek, P. Machnikowski (red.) Kodeks cywilny. Komentarz, Warszawa 2016).

Zgodnie z zasadą nominalizmu, którą wyraża art. 358¹ k.c., wykonanie zobowiązania, którego przedmiotem od chwili powstania jest suma pieniężna, powinno nastąpić przez zapłatę sumy nominalnej. Takie spełnienie świadczenia, jest spełnieniem świadczenia zgodnie z treścią zobowiązania w rozumieniu art. 354 § 1 k.c. i jest wykonaniem zobowiązania bez naruszenia tego przepisu. W sytuacji, gdy nie wchodzi w grę przewidziany ustawie wyjątek, o którym mowa 358 § 1 k.c. i zobowiązanie zostało wyrażone w złotych polskich, to również w takim pieniądzu powinno być zasądzone, wynikające z tego zobowiązania świadczenie.

Zapobieżeniu pokrzywdzenia jednej strony stosunku zobowiązaniowego na skutek istotnej zmiany siły nabywczej pieniądze po powstaniu zobowiązania, którego przedmiotem od chwili jego powstania jest suma pieniężna, służy art. 358¹ § 2 k.c. Strona powodowa nie przedłożyła do akt żadnych dokumentów, w tym ogólnych warunków umownych, z których wynikałoby uprawnienie do domagania się zwrotu udzielonego kredytu w obcej walucie. Nie wykazała aby możliwość spłaty udzielonego kredytu we frankach szwajcarskich była przedmiotem uzgodnień między stronami. Powódka nie udowodniła aby istniał tytuł do domagania się zapłaty w walucie obcej. Również aneks do umowy kredytu nie wprowadził zmiany w zakresie waluty udzielanego kredytu. Restrukturyzacja zobowiązania odnosiła się do zmiany sposobu rat odsetkowych oraz dodania do salda kredytu kwoty wyrażonej w polskich złotych i określenie jej równowartości w (...). Aneksiem tym, na zgodą banku, pozwani nie płacili w okresie od listopada 2013 r. do października 2014 r. rat kredytowych. W tym czasie dokonywali spłat jedynie odsetek. Aneks nie zawierał uprawnienia powódki w zakresie zmiany waluty świadczenia. Powódka nie przedłożyła też żadnych ogólnych warunków ani porozumień dodatkowych, czy regulaminów uprawniających ją do żądania zapłaty należności w walucie obcej. Prowadzi to do wniosku, że powódka, w sposób nie oparty na przepisach prawa ani umowy, żądała uregulowania części niespłaconego przez pozwanych kredytu w innej walucie niż w waluta, w której udzielony został kredyt.

W związku z tym, że to powódka żąda zasądzenia określonej w pozwie kwoty we frankach szwajcarskich, ciężar przytoczenia faktów i dowodów uzasadniających powyższe uprawnienia obciąża w myśl ogólnej reguły obciąża

powódkę (art. 6 k.c.). W ocenie Sądu Okręgowego strona powodowa nie sprostowała ciężarowi, nałożonego na nią przez ustawodawcę.

Zgodnie z art. 321 k.p.c., Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie.

Sąd Najwyższy wskazał, że związanie sądu żądaniem pozwu, poza wyjątkami przewidzianymi w ustawie, ma charakter bezwzględny. Ponadto podał, że w omawianym przepisie mowa jest o żądaniu w rozumieniu art. 187 § 1 k.p.c., który to przepis wskazuje, że obligatoryjną treść każdego pozwu stanowi dokładnie określone żądanie oraz przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie. Omawiane uregulowanie oznacza, iż sąd jest związany granicami żądania powództwa i nie może dysponować przedmiotem procesu przez określenie jego granic niezależnie od zakresu ochrony określonej przez samego powoda. Tym samym, sąd nie może zasądzić ponad żądanie, a więc uwzględnić roszczenia w większej wysokości niż żądał powód, również wtedy, gdy z okoliczności sprawy wynika, że powodowi przysługuje świadczenie w większym rozmiarze. Jednocześnie sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, czyli zasądzić czegoś innego, niż strona powodowa się domagała (wyrok SN z dnia 25 czerwca 2015 r. w sprawie V CSK 612/14)

W tym przedstawionym stanie rzeczy, w ocenie Sądu Okręgowego, należało uznać, że powódka nie udowodniła przysługującego jej uprawnienia do żądania spełnienia świadczeni w walucie obcej co musiało skutkować oddaleniem powództwa jako bezzasadnego.

Apelację od powyższego wyroku złożyła powódka zaskarżając go w całości i zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, wyrażający się w oparciu rozstrzygnięcia na postanowieniach umownych dotyczących spłaty kredytu w złotych polskich – które utraciły moc w wyniku wypowiedzenia umowy – z pominięciem zaś zapisów, z których wynika, iż wysokość kredytu pozostałego do spłaty określona została we frankach szwajcarskich.

Wskazując na powyższe wносиła powódka o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Na rozprawie apelacyjnej powódka zgłosiła wnioski dowodowe o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków, dokumentów oraz opinii biegłego na okoliczność ustalenia zgodnego zamiaru stron przy zawieraniu umowy oraz przeliczenia i weryfikacji kwoty wskazanej w pozwie. Z uzasadnienia powyższych wniosków wynikało, że powódka powyższymi dowodami chciała wykazać, iż skoro saldo zadłużenia z tytułu udzielonego kredytu było w księgach bankowych wykazywane we frankach szwajcarskich, to bank mógł żądać zwrotu udzielonego kredytu także wyłącznie we frankach szwajcarskich oraz, że w istocie udzielony kredyt był kredytem walutowym a nie złotówkowym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powódki na uwzględnienie nie zasługiwała.

Sąd Okręgowy poczynił w przedmiotowej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne i prawne, które to ustalenia Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne.

Na wstępie zaznaczyć należy, iż bezspornym między stronami był fakt zawarcia umowy kredytu, treść tej umowy oraz okoliczności jej wypowiedzenia. Zważywszy na treść apelacji pisemnej powódki jak i ustną argumentację przytoczoną na rozprawie apelacyjnej, istota sporu sprowadza się do tego, czy sporny kredyt jest kredytem walutowym – jak twierdzi powódka, co miało by wynikać ze sposobu jego księgowania (saldo zadłużenia wykazywane w (...)), czy też kredytem złotówkowym, jak twierdzi strona pozwana, wobec jego wypłaty jak i spłaty w złotych polskich.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do wniosków dowodowych zgłoszonych przez powódkę na rozprawie apelacyjnej, stwierdzić należy, iż w oczywisty sposób są one spóźnione. Brak było jakichkolwiek przeszkód ku temu, by pozwana zgłosiła je na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego. Przypomnieć należy, iż już przed sądem I instancji

pozwani bronili się zarzutem nie tylko abuzywności części postanowień umowy ale także brakiem podstaw po stronie powódki żądania zwrotu kredytu udzielonego w złotych, we frankach szwajcarskich (k. 187 odwrot). Upada w takiej sytuacji argument powódki, że dopiero lektura uzasadnienia sądu I instancji wskazała na konieczność zgłoszenia tak ukierunkowanych wniosków dowodowych. Nadto, jeżeli chodzi o wnioski zmierzające do wykazania, że saldo kredytu było wykazywane we frankach szwajcarskich, wobec oczywistości zapisów umowy w tym względzie, zbędnym jest dowodzenie w tym przedmiocie. Wreszcie oczywiście chybnym jest wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, który miał by weryfikować kwotę wskazaną w pozwie, w kontekście ostatecznego stanowiska Sądu Apelacyjnego, aprobowanego stanowisko sądu I instancji o złotówkowym a nie walutowym charakterze spornego kredytu. W konsekwencji powyższego wskazane wyżej wnioski podlegały oddaleniu.

Przechodząc do oceny charakteru kredytu udzielonego umową z dnia 9 lipca 2008 r. nie sposób zgodzić się z tezą skarżącej, że jest to kredyt walutowy. Zauważyć należy, iż strony w § 1 umowy jednoznacznie określiły jej przedmiot – udzielenie kredytu w kwocie 443.306,60 złotych, wskazując następnie w pkt a) jako kwotę pozostawioną do dyspozycji kredytobiorcy – 437.600 złotych. Dalej w § 7 dotyczącym wypłaty kredytu stwierdzono, że wypłata ta nastąpi w złotych polskich. W § 10 ust. 1 umowy jednoznacznie określono, że spłata kredytu będzie następowała w złotych polskich. Wreszcie w § 18 ust. 6 na wypadek wypowiedzenia umowy przez bank przewidziano obowiązek kredytobiorcy zwrotu wykorzystanego kredytu.

Przytoczone powyżej zapisy niewątpliwie stanowią essentialia negotii umowy kredytowej i nie przewidują ani obowiązku banku kredytującego wypłaty kredytu we frankach szwajcarskich ani obowiązku kredytobiorcy spłaty kredytu lub jego zwrotu na wypadek wypowiedzenia umowy we frankach szwajcarskich.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie sposób uznać by na charakter udzielonego kredytu miały wpływ takie zapisy umowy jak w §1 indeksowanie udzielonego kredytu w złotych polskich kursem (...) czy też zapis o wyrażeniu salda kredytu w walucie, do jakiej kredyt ten jest indeksowany. Z powyższych zapisów jednoznacznie bowiem wynika, że wskazywany w umowie frank szwajcarski a precyzyjniej jego kurs, miał jedynie swoisty służebny charakter w stosunku do przedmiotu umowy - kredytu w złotych polskich. Wydaje się oczywistym w świetle zapisów umowy, że kurs (...) jak wskazano w § 1 służył jedynie indeksacji udzielonego kredytu, w związku z zawartymi w umowie klauzulami waloryzacyjnymi. Nie sposób też uznać by sam sposób księgowania zadłużenia we frankach szwajcarskich i wykazywania w księgach banku salda kredytu w tychże, miał stanowić o tym, że mamy do czynienia z kredytem walutowym w (...). W ocenie Sądu Apelacyjnego taki sposób księgowania wynikał li tylko z faktu waloryzacji kredytu kursem franka szwajcarskiego. Zauważyć należy, iż z § 1 ust. 1 in fine wynika, że owe saldo walutowe codziennie było przeliczane na złote polskie według kursu sprzedaży waluty – niewątpliwie w celu wykazania aktualnego zadłużenia z tytułu kredytu udzielonego w złotych polskich.

Niezrozumiałą w kontekście przytoczonego wyżej zapisu § 1 ust. 1 in fine umowy jest też argumentacja banku, że w momencie odstąpienia od umowy brak było podstaw do określenia zadłużenia kredytobiorcy w złotych polskich bowiem saldo kredytu było wykazywane w (...). Zauważyć należy, że przecież z powołanego zapisu wynika, iż w ostatnim dniu obowiązywania umowy także doszło do przeliczenia salda walutowego na złote polskie, a więc znane było zadłużenie pozwanych wyrażone w złotych polskich.

Przyjęcie koncepcji banku prowadziło by w istocie do tego, że mimo nie obowiązywania umowy, kredyt do spłaty nadal podlegał by waloryzacji, skoro jego saldo w księgach bankowych było wyrażane w (...). O tym świadczy też treść wypowiedzenia umowy kredytu i wezwania do zapłaty (k. 17-20 akt). Oto bowiem bank wyliczając należność w (...) jednocześnie – po wskazaniu numeru rachunku bankowego, na który należy dokonać wpłaty - zaznacza, że „spłata wierzytelności powinna zostać dokonana wg kursu sprzedaży (...) podanego w Tabeli...”, co jednoznacznie wskazuje, że oczekuje spłaty w złotych polskich, po przeliczeniu wskazanego salda zadłużenia w (...) według wskazanego kursu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego o walutowym charakterze kredytu nie może też świadczyć sposób wyliczania odsetek, opisany w § 8 umowy, bowiem strony umowy kredytowej nie doznają w tym względzie ograniczeń i zgodnie z

zasadą swobody umów mogą przyjąć praktycznie dowolne kryteria wyliczania tych odsetek – także w odniesieniu do oprocentowania lokat walutowych.

Reasumując, w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie może budzić wątpliwości, iż przedmiotem umowy kredytu z dnia 9 lipca 2008 r. był kredyt w złotych polskich, a nie kredyt walutowy we frankach szwajcarskich. Skoro zaś bank udzielił pozwanym kredytu w złotych polskich (§ 1 ust. 1 umowy), a na wypadek wypowiedzenia umowy obowiązkiem kredytobiorców jest zwrot wykorzystanego kredytu (§ 18 ust. 6 umowy) – udzielonego im w złotych polskich, to powódka nie ma podstaw do żądania zwrotu udzielonego kredytu we frankach szwajcarskich – jak to trafnie przyjął Sąd Okręgowy.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji na mocy art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono na mocy art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

B. S. E. T. D.